

bokselskap.no 2012
Vilhelm Krag: *Utvalgte dikt*

Tekstene er hentet fra samlingen *Digte* fra 1891. Digitaliseringen er basert på skannet og ocr-lest fil mottatt fra Nasjonalbiblioteket/Bokhylla.no.
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Vilhelm Krag
Utvalgte dikt

1891

□

[Fandango](#)

[Mens jeg venter](#)

[Der skreg en fugl](#)

[Nat](#)

[Vinter](#)

[Sommerkveld](#)

[Hvorfor hylar de sorte hunde](#)

[Jeg går og leder](#)

[Nu vågner](#)

[Gyngeviser](#)

Fandango.

Ikke janitscharmusik!

Stille, I marschtunge rythmer!

Stille, for fan, musikanter!

Tscherkesserinderne, tscherkesserinderne,

lad dem blot komme!
Ind skal de danse på spæde små fødder
til dæmpet musik
fra fjerne guitarer.

Surrende, kurrende, kjælende toner,
smilende, hvilende, hviskende toner,
sanselig søde:
Fandango!

Dysterrødt skjær om den lyslette dans,
skinnende langslør som sølvskyer stryge,
bølgende arme sig slynge så myge
i dans!

Et rødt lidet øre, en hvid liden finger
og fødder, som lydløse, lynrappe tripper
i sobelskinsdækkenets silkehår sorte. –
Og rislende ringlen fra smykker og stene.
Og kinder. Og øine.
Fandango!

Zerlina, min terne, din hals er så sød,
dit øie så sort,
men dit øie er vådt, Zerlina.

Zerlina, min terne, din læbe er rød,
din kind er så rund,
men din kind er så bleg, Zerlina!

Zerlina, min terne, din hud er så blød,
din mund er så frisk.

Men – hvi bæver din mund, Zerlina?

«Ak, herre, det lider mod høstens tid
og Persiens roser, de falder.

Og duggen græder på nellikens mund,
og løvet visner, o herre.»

Zerlina, min terne, hav tak for din dans
og dit ord. – Lad mig ene.

Det visner. Det visner,
det visner, det visner,
verden, den visner, og roser og kvinder,
mit legem og alle de skjælvende nerver
visner!

Og tiden, den sniger sig langsomt forbi mig,
og timerne vandrer at grave min grav.
Jeg tør ikke tænke – jeg tør ikke leve.
Tør ikke dø!

Og i denne dødens den natdybe stilhed
risler som endeløs heilo-sang:

Det visner, det visner,
det visn

Musik, musik, janitscharmusik,
den store kinesiske tromme!

Mens jeg venter.

Yildgjæs, vildgjæs i hvide flokker,
solskinsveir.

Ællingen spanker i gule sokker
fine klær.

Ro, ro til fiskeskjær,
lunt det er omkring holmen her.

Sjøen ligger så stille.

Bro, bro brille.

Løs dit guldhår og snør din kyse,
du min skat.

Så skal vi danse den lune, lyse
juninat.

Vent, vent – til Sanktehans
står vort bryllup med lystig dans.

Alle giger skal spille

Bro, bro brille.

Vug mig, vug mig du blanke vove
langt og let.

Snart går min terne til dans i skove
søndagsklædt.

Vug, vug i drøm mig ind,
hver tar sin, så tar jeg min . . .

Bro, bro brille,

hør, hvor gigerne spille!

Der skreg en fugl.

Der skreg en fugl over øde hav,
langt fra lande.

Den skreg så sårt i den høstgrå dag,
flaksed i brudte, afmægtige slag,
seiled på sorte vinger
bortover hav

.

Nat.

Maleri af Edv. Munch.

Floden flyder så langsomt,
rinder – og rinder – og rinder.

Dagen svinder og svinder.

Han kommer nok snart nu – natten. –

Og lyset skynder sig ud af min stue,
vender sig, – ser på mig.

Tyst og i rædsel.

Det ved jo, han kommer; –

fra krogene krybende

snigende lydløst,

og opifra tæppenes fløilsbløde folder

stikkende varligt

sit lurende hoved. –

Ja, kom kun du store, du vældige satan!

Du har dyssende sange,

dårende sange,

og *nu* vil jeg høre!

Men før mig blot nu op på Garizims bjerg

og vis mig den strålende verden,

da vil jeg blot smile, du store Mefisto,

for hende, *hende*,

gir du mig hende?

Mindes du hin nat på Garizims bjerg,

gjør du?

Du viste mig alle de gyldne skatte,

de hvide kvinder.

Da sprang jeg imod dig og slog dig i jord

og kvalte din strube, og dræbte dig, satan!

Og så kom hin glade morgen

Ja så kom hin glade morgen,
da solen randt over sommerlyst løv,
da sprang jeg og sang jeg
udover heiene, nedgjennem dalene
omkaps med vinden og bækken og svalene! . .

Spillemænd! gnid på fiolernes strenge,
og knæl alle blomster på marker og enge,
og fægt kun, tordyvler, med skinnende landser,
marscher blot, I biller, i blankpudset panser.

Ser I, hvor luften den skinner idag,
ser I da ikke, der er heiset flag

 på sommerens tag!

Og jorderigs stolteste kvinde er min,
jeg roper det til dig, du hvinende vind,
og syng det så udover verden! –

. Slig er det altså

 at jubelen klinger.

Men der drev sne over blomster,
 bølgeduft over hav,
 og roserne visned i Garizim.

Og nu er det nat. –

 Og nu er der fest i de høststille dale,
 og nu glider dansen i skinnende sale, –

 inat har hun biyllup.

Og der falder rim over nøgne træer,
ja, der falder rim over nøgne træer

inat.

Floden flyder så langsomt
i sukkende, klynkende kluk
og rinder – og rinder – og rinder

.....

Der pibler en ildsråbe
nedover floden.

Der springer en ildstråle
langt, langt derude.

Det drypper ned i det sorte vand
og bæres hidhen på de bløde små bølger
og dør.

Se! Det er den vældige satans blod,
hans røde blod, som jeg dræbte.

Men frem fra det svundne, det sorte, det døde
stiger der fangende, koglende klang
og op fra det rislende, rindende røde
hæver sig hvislende, hviskende sang:

Satan du lever, satan du stiger,
stiger inat af det røde blod!

Men høit deroppe står der en stjerne
hvid og ensom
og ser ned på mig. –

Den stjerne hist er min moders øie.

Og hun er hos gud.

Men hos *mig* – sidder satan

— — — —

Det er koldt iaften.
Jeg kjender, du skjælver
og klynger dig tæt til min arm. –
Vi går under træernes stivfrosne grene,
og alle de bittesmå kvistefingre
bæver i blåhvide rimfløielsvanter,
og alting sover.

Mod somren – de duftlumre sommernætter –
længes vi begge. Mod løv og sol
og fuglenes dæmpede fløiten i skoge. –

. . . Men kommer de tider, da kan det jo hænde,
at én går så stille de gamle stier
og bærer en svidende længsel isinde.
Kanhænde den ensomme truer mod himlen
og bander al sommerens gjøglende flitter.

Går blot og pleier et bittersødt minde,
født under rimhvide lindegrene.

Sommerkveld.

Hei, spillemænd, op med en lystig dans,
lad buen gå rapt over strenge.
Så danser vi ud i den duftende kveld
vidt ud over alle enge.

Hei, spillemænd, op med en lystig dans,
så frem med jer, gutter og jenter!
Og jeg skal gå først, for iaften jeg ved,
at ikke på mig hun venter.

Og så skal vi danse den lange nat,

for hun favnes nu af en anden.
Og bring mig så hidhen en sølvtung pokal
og fyld den med vin til randen.

Jeg drikker din skål, du min hjertenskjær,
mens nattågen drar over enge,
og dansen går vild i den duftende kveld
til toner fra alle strenge.

Hvorfor hylar de sorte hunde.

Hvorfor hylar de sorte hunde
på landeveiene?
Hvorfor lusker ulvene ilsomt
indover heiene?
Hvorfor sænker sig kvælden så kvælende
sort og stor?
Hvorfor blir det så underlig stille
over al jord?
Klokkerne klemter mod aftenstid,
kimer dagen til døde.
Det lyder så sælsomt i kvældens fred
udover egnens øde.
Langsomt åbner sig kirkens port,
der er så dystert derinde.
Da blegner løvet på alle trær,
og elven så taus mon rinde.
Der drar sig et langeligt, klagende hyl
ind gjennom skogens sale.
Da bæver hele den lyttende jord:

inat rider døden i dale.

Jeg går og leder.

Jeg går og leder og leder,
jeg går og græder og græder, –
jeg kan jo ei finde min egen grav –
vestenfor måne og søndenfor hav.
Og stjerner skal over den skinne . . .
Men intetsteds kan jeg den finde.
Så går jeg hen til min moder.
min gamle hellige moder.
Så sagtelig banker jeg på med min stav, –
min moder ligger kun taus i sin grav.
Og stjernerne over mig skinner;
og aldrig min grav jeg finder.

Nu vågner.

Nu vågner den trætte, forgræmmede dag,
nu gråner de rugende tåger.
Alverden blunder så tungt inat;
de såre tanker kun våger.
Jeg vil gå ind i den dunkle skov,
hvor duggen på bladene skjælver; –
og langt derinde, hvor alt er så tyst,
og granerne mørke sig hvælver,
der sidder en ældgammel heksekvind
med flagrende, tjavset lok.
Hun sidder i dæmringens grånende gry

og træder så flinkt sin rok.

Og lydløst træder den gamle fod,
og lynrapt fingrene tvinder.

De blege læber mimrer en sang,
imedens hun spinder og spinder:

«Hvad tror du, jeg spinder, du vandringsmand,
som ene i natten våger?

Jeg spinder din egen livsenstråd,
af nattens de rugende tåger.»

Gyngevise.

Frem og tilbage,
frem og tilbage.

alle dine sollyse levedage.

Jeg skal vugge dig, vennen min,
vugge dig lige i himmelen ind,
vugge din sorg tilhvile.

Luk dit bedrøvede øiepar,
jeg skal vugge din sorg tilhvile.

Jeg skal fortælle de deiligste ting,
så du i drømme skal smile.

Så skal jeg føre dig frem til fest,
så skal dit øiepar stråle i glæde.

Så skal jeg skue i brudedragt
dyreste vennen min dansen at træde

Frem og tilbage,
frem og tilbage,

alle dine sollyse levedage!

Jeg skal vugge dig, vennen min,
vugge dig lige i himmelen ind,
vugge din sorg tilhvile.

Vilhelm Krag's *Utvagte dikt* er lastet ned gratis fra bokselskap.no